Istovitoarea odisee a omului care își grăbește transformarea

On Decembrie 22, 2012

Menține-ți poziția fermă față de "pretențiile" propriei tale transformări, fără să-ți abați atenția de la efectele ei.

Un fel de asprime serioasă și aproape alienantă mă cuprindea în anumite ceasuri, și era neobișnuit de frustrant să mă împac cu ideea că așa va fi mereu. Urma oare să fiu pedepsit de propriile-mi strădanii, atât de deschise și intense, îndreptate mereu înspre alte căutări?

Ce spaimă ! Întunericul, apoi brusca aprindere a unei lumini artificiale în locul în care îmi puneam tot felul de întrebări, îmi îngreunau considerabil viziunea asupra propriei mele ființe. Uneori, credeam că dacă mă încarc cu nenumărate forme de gândire, cu care viața îmi intersecta toate convingerile, strădaniile și valorile, cel puțin în aparența cu care trebuia să răspund lamentărilor și cererilor repetate de a formula un punct de vedere individual vizavi de orice situație în care eram implicat, voi putea să-mi definesc o nouă direcție de acțiune.

Pledam în favoarea existenței unei separări absolute, trecerea forțată de la o formă de cunoaștere medie înspre alta, mult superioară, marcând etapa finală a maturizării mele, care se producea subtil, aproape fără să-mi dau seama. Mă implicam într-o continuă activitate de învățare și însușire a celor mai avansate și eficiente particularități, mecanisme ale cunoașterii. Ajustări fine, dar complicate, impuse de schimbările ce surveneau în propria-mi ființă.

Ca un vehicul capabil să-și sporească de cinci, de zece ori viteza cunoscută și acceptată de știință, speram să ajung fulgerător la destinația dorită, acolo unde totul se accelera pe măsură ce apăsam pedala de ambreiaj a transformării mele, prin dezvoltarea controlată a științei pe care mi-o însușeam.

Acolo unde întrebările fără răspuns încetau a se repeta la nesfârșit. În locul lor făcându-și debutul acele idei grandioase care nu ruginesc prin praful timpului. Dar care, ca valurile din timpul și de după furtună, se spărgeau furioase de latura neclară a ființei mele, cauzând mai multă confuzie.

Leadership: Poziția ta față de realitatea complexă a vieții este aceea a observatorului care vede de la distanță mare amănuntul piesei diferențiatoare menit să indice o nouă direcție de cunoaștere?

Un observator care m-ar fi studiat cu atenție, ar fi văzut desprinzându-se din mine, de dincolo de această limită a cunoașterii nepermise care mă încerca stăruitor, a gândirii care trebuia să se mențină ancorată în realitate - neînvinsa tendință spre perfecțiune. Rampa mea spre succes, nevoia puternică de a fi mai mult decât un simplu om, mai mult decât un număr fără soț al destinului.

Spre a deveni liber, puternic, o mărturie peste timp, demn de a intra în rândul marilor iluștri în ale alchimiei, ca Bötger, Philaletes, Trevisan sau Paracelsus.

Dar pentru asta trebuie să activez acel *modus operandi* , să mă deplasez într-un mediu diferit, să risc să mă scufund în altă realitate, printr-o revizuire a consecințelor și efectelor cauzate de transformarea mea. Fără să știu că alchimia nu este o criptografie de descifrat, ci un dar de la Dumnezeu, un lucru infinit de complex care nu se limitează la a învăța, ci la a

transforma ceea ce ți-ai însușit prin învățare.

Era evident, de altfel, că nu puteam sta cu mâinile în sân, încercând, prin toate mijloacele, să-mi asigur înălțătoarea transformare. Trebuia să-mi mențin poziția fermă față de „pretențiile" propriei mele transformări. Să văd focul limitării stingându-se atât de iute, și succesul înlocuindu-l, fără nicio negare. Probabil, singura piesă diferențiatoare care îmi putea indica o nouă direcție de cunoaștere, încât să dau o semnificație accentuat pozitivă asupra vieții, era tendința de a mă poziționa, în general, la un nivel mult superior celor ce se petreceau în jurul meu.

Leadership: Îți asiguri înălțătoarea transformare personală privind viața din unghiul a ceea ce se pierde prin profunzime, sau din perspectiva a ceea ce se dezvoltă prin generalizare?

Dezvoltarea leadershipului implică transformare, *une renaissance dans la vérité* , fiind un proces spontan, dar și controlat al acelor componente care te ajută să atingi maturitatea, și să eviți situațiile critice. Dar acest proces de transformare te poate trage în jos, ca pe o epavă la fundul oceanului, dacă nu înțelegi sensul lui, dacă nu te dedici cu dăruire propriei tale "treziri".

Așa cum la șah, calul poate să sară două careuri deodată și chiar în două direcții opuse, dar nu poate înainta de două ori în același timp, tot astfel înfrângerea oricăror limite, oricăror automatisme de gândire care nu-ți sunt favorabile, sau care nu duc nicăieri, inhibându-te sau blocându-te în dezvoltare, poate să producă "un salt de două trepte" peste plafonare.

Dar acest salt spre marea performanță nu se poate produce decât o singură dată, vital și hotărâtor. Căci omul care nu se sprijină pe ambele aripi ale transformării sale, nu va putea niciodată zbura spre noi destinații, în cel mai bun caz va sosi cu întârziere în locul în care dorința de a fi altcineva nu îl mai poate favoriza.

Această dezvoltare care îți poate accelera sau paraliza transformarea, poate fi privită ca o reîntoarcere la propria-ți identitate, adică spre a te regăsi în final pe tine însuți. Este o posibilitate de recepționare a situațiilor care nu corespund așteptărilor tale, sau care nu sunt înțelese în totalitate, spre a nu îngreuna mecanismele și complexitățile noii tale deveniri.

A privi viața din unghiul a ceea ce se pierde prin profunzime înseamnă să uiți de ceea ce te apasă și te frământă, legat de totul din jur, și să te întorci la ceea ce ai lăsat în urmă înainte de a interveni schimbarea. Pe de altă parte, a privi viața din perspectiva a ceea ce se dezvoltă prin generalizare înseamnă să vezi un singur eveniment negativ ca un model nesfârșit de izbândă. Poți?

Transformarea în leadership se realizează sub semnul intelectului, a conștiinței și a valorilor personale ce rezultă din interacțiunea cu totul din jur pe care nu-l poți schimba, dar îi poți surprinde înțelesurile știind că ele se pot pierde uneori, neputând ajunge în mod desăvârșit la oricine.

Istovitoarea odisee a omului care își grăbește transformarea evidențiază lipsa capacității omului de a-și dirija voluntar resursele și acțiunile într-o direcție folositoare lui, care să aducă coerență existenței sale și, în același timp, excelența în leadership.

Îți dezvolți controlat știința pe care ți-o însușești? Strădaniile tale de a-ți grăbi transformarea sunt îndreptate mereu înspre alte căutări? Care sunt întrebările cu care te confrunți pe parcursul transformării tale? Îți cauzează ele multă confuzie? Îți menții gândirea ancorată în realitate? Te împaci cu ideea că așa va fi mereu?

Menține-ți poziția fermă față de pretențiile tale privind propriile transformări, fără să-ți abați atenția de la efectele ei.

Source: https://neculaifantanaru.com/istovitoarea-odisee-a-omului-care-isi-grabeste-transformarea.h